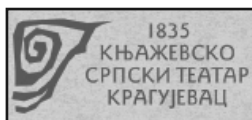

ФЕСТИВАЛ

ЛИСТ 53. ФЕСТИВАЛА ПРОФЕСИОНАЛНИХ ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ "ЈОАКИМ ВУЈИЋ", ПИРОТ, БРОЈ 7. 19. МАЈ 2017.

ВЕЧЕРАС — КРАЉЕВАЧКО ПОЗОРИШТЕ

РАЈУ АНДРИЋ ИЛИ ЉУДИ О КОЈИМА СЕ НЕ МОЖЕ МНОГО КАЗАТИ

ГЛУМАЦ И УМЕТНИЧКИ ДИРЕКТОР
ПОЗОРИШТА “БОРА СТАНКОВИЋ” О
ПРЕДСТАВИ И ФЕСТИВАЛИМА

„Ружа, увела“ и на Стеријином позорју

“Пошто није писан на дијалекту ми смо се одлучили да овај текст радимо на књижевном говору, што је први пут да радимо неко Борино или текст по мотивима Бориног дела на књижевном говору”, каже за наш лист глумац и уметнички директор Позоришта “Бора Станковић” из Враћа Бојан Јовановић.

Интересантно је да су сви глумци који играју у представи све време кад нису на самој сцени међу публиком.

Какви су утисци после извођења представе на фестивалу, питамо Јовановића?

-Врло су позитивни утисци. Пуно је публике у Пироту на фестивалу на свим представама што јако радује. Ми смо се забринули пошто имамо камерну представу, а знали смо да је интересовање за фестивал велико, како ће то домаћини успети да сместе на сцену. Срећом, били су врло оперативни и успели су да наместе сцену како теба, да сви заинтересовани гледаоци буду на свени и да гледају представу. Веома сам задовољан самим извођењем, али и пријемом код публике.

Може се рећи да је ово савременије читање чувене Станковићеве „Увеле руже“. Текст је рађен по мотивима приповетке. Зашто се одлучили да овај текст ставите на репертоар?

-Не само читање, ово је самостални драмски текст. Јелена Мијовић је по мотивима “Увеле руже” и “Покојникове жене”

Боре Станковића написала овај текст. Као Позориште које носи име Боре Станковића трудимо се да увек имамо једно његово дело на репертоару и да то понуди нешто ново у складу са временом. Бора је јако жив писац у смислу актуелности, емоције и свега што је писао, пружа могућности да се ради на разне начине. Кад смо добили драматизацију Јелене Мијовић већ на првим пробама смо видели да неће бити превођења њеног текста на дијалекат. Пошто није писан на дијалекту, ми смо се одлучили да га радимо на књижевном говору што је први пут да радимо неко Борино или по мотивима Бориног дела на књижевном говору. На крају се враћа дијалекат у последњој сцени у неколико реплика.

Зашто?

-Искрен да будем, десило се спонатно на проби. Али, онда се осетила невероватна енергија. За нас глумце је то био знак да смо на путу да направимо добру представу. Просто, Бора не иде без патње, не иде без емоције ...Трудили смо се да побегнемо од патетике јер кад год се ради Станковић у српском театру, редитељи склизну ка патетичном изразу глумца. Ми смо се трудили да то не буде. Кад смо урадили ту сцену просто смо сви осетили добру енергију и јаку емоцију, као да смо „га вратили кући“ на неки начин. Враћањем на дијалекат у последњој сцени добили смо оног правог Бору у односу на Јелену Мијовић у току целог комада.

Недавно сте са овом представом били и на “Јоакимовим данима” у Крагујевцу. Каква су очекивања од Фестивала “Јоаким Вујић”?

-Никад немам очекивања кад одем на фестивал. Идемо на фестивал да одиграмо добро представу, да се лепо представимо публици у граду у којем гостујемо. На жирију је да одлучи да ли представа конкурише за награду или не. Велико нам је задовољство да ове године идемо на Стеријино позорје са овом представом. То је први пут у историји нашег позоришта да смо уврштени у званичну селекцију Стеријиног позорја. Велико задовољство је наравно и Фестивал „Јоаким Вујић“, велики фестивал, на коме учествују сва позоришта јужно од Београда- каже Јовановић.

Денис Ранђеловић

КРАЉЕВАЧКО ПОЗОРИШТЕ

PLAY АНДРИЋ ИЛИ ЉУДИ О КОЈИМА СЕ НЕ МОЖЕ МНОГО КАЗАТИ

РЕЧ СЕЛЕКТОРА

Миа Кнежевић се смело хвата у коштац са Ивом Андрићем, те од фрагмената његове литературе сценским средствима гради представу у којој позориште није пука илустрација прозе. Напротив, редитељка открива „игривост“ Андрића, те његово дело постаје основ узбудљивог сценског разигравања. У кључу постдрамског позоришта ова представа постаје театарска повест о судбинама људи „о којима се не може много казати“. У извесном смислу о њима се, можда, не може много казати, али се уистину може много показати, а и оно што је Андрић о њима већ рекао, као и оно како их Миа Кнежевић приказује у представи Плау Андрић, сасвим је довољно да испуни и опише читав један универзум – свет и стварност такозваних малих људи осуђених да се њиховим животима и судбинама поиграва бурна повест која попут промаје непрестано дува овим просторима. А када нам се учини да се редитељка првенствено бавила судбином жена, схватимо да се у њиховим животима заправо зрцали комплетна стварност свих људи с ових простора.

Адаптација и режија: Миа Кнежевић
Сценограф: Миљена Вучковић
Костимограф: Сенка Раносављевић
Сценски говор: Радослав Миленковић
Дизајн светла: Радомир Стаменовић
Дизајн звучне слике: Михаило Јеротијевић

ИГРАЈУ:

Предраг Павловић
 Кристина Јевтовић
 Зоран Церовина
 Горица Динуловић
 Душан Вукашиновић
 Биљана Талић
 Угљеша Спасојевић
 Светлана Миленковић
 Владимир Јовановић
 Перкусиониста: Михаило Јеротијевић

РЕЧ ПОЗОРИШНОГ КРИТИЧАРА

РУЖА, САМО ТРЊЕ

Б.Станковић, Ј.Мијовић: „Ружа,увела“, редитељ Милан Нешковић
Позориште „Бора Станковић“, Врање

**Пише: ДРАГАНА
БОШКОВИЋ**

Јелена Мијовић је у делу Боре Станковића одлично препознала „златну жицу“ усуда несреће, која стоји над патријалхалним светом, не само у Врању и не само у Србији. Сведоци смо многих страшних животних трагедија посуда, па и у савременом свету, онда када традиција преузме примат над разумом и правом на лични избор.

Свака од прича као што је „Ружа, увела“, своди се, на крају, на мотив насиља над женама. Мушкарци, ипак, живе свој кабадахијски живот, иду на школе, бирају свој пут, а жене седе, трачаре, испијају кафе и, када им се укаже прилика да се умешају, оне то чине погрешно и, почесто, злонамерно, правдајући се обичајима.

Нама, са ових простора, знано је велико и страшно дело Боре Станковића. После Коштанине трагедије, очекивано нам је да ће и друге жене, које немају „ацију“ за оца, проћи слично, без права да утичу на свој живот. Нико није заштитио Коштану. Нико није заштитио ни Стану/дивна Кристина Јањић Стојановић/, кад је слабић Коста „пусти низ воду“ у нежељену удају за пијанца и насилника Николу / истинито суров Марко Петричевић/. Намучена мајка Марија/ потресна Жетица Дејановић/ и Ацика /уверљива Радмила Ђорђевић/ гурну Стану у промашен живот и смрт пре умирања, из наоко добронамерних разлога. А да ли би другима, који не знају Борино дело то било довољно драмски оправдано?

Милан Нешковић чини праву ствар: служећи се фрагментарном драматургијом, добија могућност да уведе у радњу Циганку /врло занимљива Тамара Стошић/, која коментарише, најављује, па и и „опева“ кафанским песмама збивања, дајући им посредан, препричан, епски значај. Права драма остаје у односу Стане и Косте /аутентичан Бојан Јовановић/, унутар модела понашања слабог човека, немоћног да се одупре неуспеху и сиротиње и потлачености, које условљавају Станину покорност.

Изврсни ликови - Аница Милене Стошић, Цвета Јелене Филиповић и Илија у тумачењу Драгана Живковића – колатералне

су жртве менталитета паланке, који, као у жрвњу, меље људски живот. Аница се одриче себе, јер је се свет давно одрекао, Цвета се убија, кад више нема наде за себе и нерођено дете, а Илија, упркос друштвеном успеху, бива кажњен због чисте љубави, коју чека читав животни век. Јован/Саша Стојковић/, стоји у центру те уништавајуће паланачке традиције, немоћан, као фока на сувом.

Бојан Јовановић је Кости, „бабином унучету“ по карактеру, дао још једну димензију, неочекивану у делу Боре Станковића: његова страст за животом, тако карактеристична и погубна код овог класика, нема у Кости дубоко упориште и зато је његово оправдање за Станину пропаст /„Ја нисам ништа крив!“ / спасоносни излаз у живот, такође промашен. Јовановић је тог и таквог Косту учинио изнутра нерањивим, суровим и саможивим, упркос „милом лицу“ и емотивности. Изузетно, заиста.

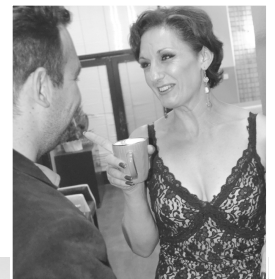
Спонтаност, једноставност, сведена средства и сценска лепота, са којима је Кристина Јањић Стојановић приказала несрећну Стану, ту, на неколико сантиметара од нас, савременост, са којом је ова млада жена, као да нас држи за ревере, протресла нашу људскост, импресивна је моћ и припада посебном умећу и сензибилитету глумца.

Ринг, у коме се, под вашарским сијалицама, играла представа је дело редитеља, а костиме је, са савременим детаљима, осмислила Ивана Младеновић. Представа се не игра на врањанском дијалекту и то је додатно чини савременом.

Сви знамо /мада недовољно чинимо да се не заборави/ о катастрофалним условима у којима ради Позориште „Бора Станковић“ у Врању, после пожара који је прогутао позоришну зграду. Али, како је овај театар једини од присутних на 53. Јоакиму у Пироту, који ће на Стеријином позорју учествовати у званичној конкуренцији за награде, рецимо само још да, овом чињеницом, оправдања многих српских театара, да је материјална беда узрок неуспешних репертоара, падају у воду.

ИЗА КУЛИСА

Наш фоторепортер Драган Јанковић и синоћ је објективом свог фотоапарата забележио само дељић атмосфере са Фестивала који полако улази у финиш. Двоје глумаца пиротског Позоришта Александар Алексић и Александра Стојановић ћаскају после још једне успешне представе, а врло занимљив разговоре водиле су и модератор Округлостола Олга Димитријевић и председница Заједнице професионалних позоришта Србије Ивана Недељковић.

РЕЧ ПУБЛИКЕ О „РУЖИ, УВЕЛОЈ“

— Одлично. Прилично прати текст Боре Станковића, а опет има иновација, каже Јелена Петровић.

— Представа је изврсно прошла. Занимљиво је, баш је јако интересантно, каже Никола Радић.

— Ово је била једна занимљива представа. Велика Борина тема о појединцу који страда разапет између онога што жели и онога што мора под теретом патријархалне средине, односа, али на један нов начин, без патетике. Баш занимљиво и баш сам уживала, каже Нина Тошић.

Д. Р.

ОКРУГЛИ СТО КРИТИКЕ О ПРЕДСТАВИ „РУЖА, УВЕЛА“ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА ИЗ ВРАЊА

БОРА НИЈЕ ПОНИШТЕН ВЕЋ ПРОДУБЉЕН

На прво питање Олге Димитријевић, водитељке Округлог стола критике о томе колико је избор Боре Станковића логичан јер је Врање у питању, али да и ли је почетак планова да се ово позориште ослања на литератну традицију коју има у свом крају; Бојан Јовановић, који се појављује у

улози Косте каже да је од почетка је постојала идеја, од како је Јелена Мијовић

написала

ауторски текст, да се Бора

Станковић прочита на

другачији начин. Некако се Бора

стално ради онако како широка публика очекује уз трубаचे, дерт, севдах. Није то лоше али не може стално да се тако ради. Наш редитељ је дошао на пробе и рекао- хоћу да разбијем Бору Станковића. Мада се касније испоставило да је само хтео да нас тргне да будемо другачији, каже глумач и уметнички директор Позоришта Бојан Јовановић

На Округлом столу значајно место је заузела дискусија о балканском патријархату.

-Од 1981. године у овом позоришту радила сам велики број Бориних дела и када је редитељ дошао са идејом како да радимо била сам у проблему. Стално ме опомињао да не будем патетична. Онда се десила једна проба када смо имали вежбу концентрације, сцену када смо сви полегали на сцени, смејали се до суза и онда сам се у мојој глави рађала нова Адика. Она не да свог унука, али је кроз тај лик остао патријархат који је био у оно време а кога има и данас, каже Радмила Ђорђевић која је тумачила лик Адике.

Кристина Јањић Стојановић каже да у њеном лику Стане није имало јако места за побуну.

- Постоји унутрашња побуна али цаба када се ништа не може, када неко стоји, који је изнад вас. Стана је за разлику од Цвете која се обесила, решила да остане и да се бори са својом судбином. Играли смо буквално оно што пише Бора али на неки други начин. Отворили су нам се неки нови видичи и играли смо тако, каже глумица Кристина Јањић Стојановић.

Тамара Стошић тумачила је лик Циганке.

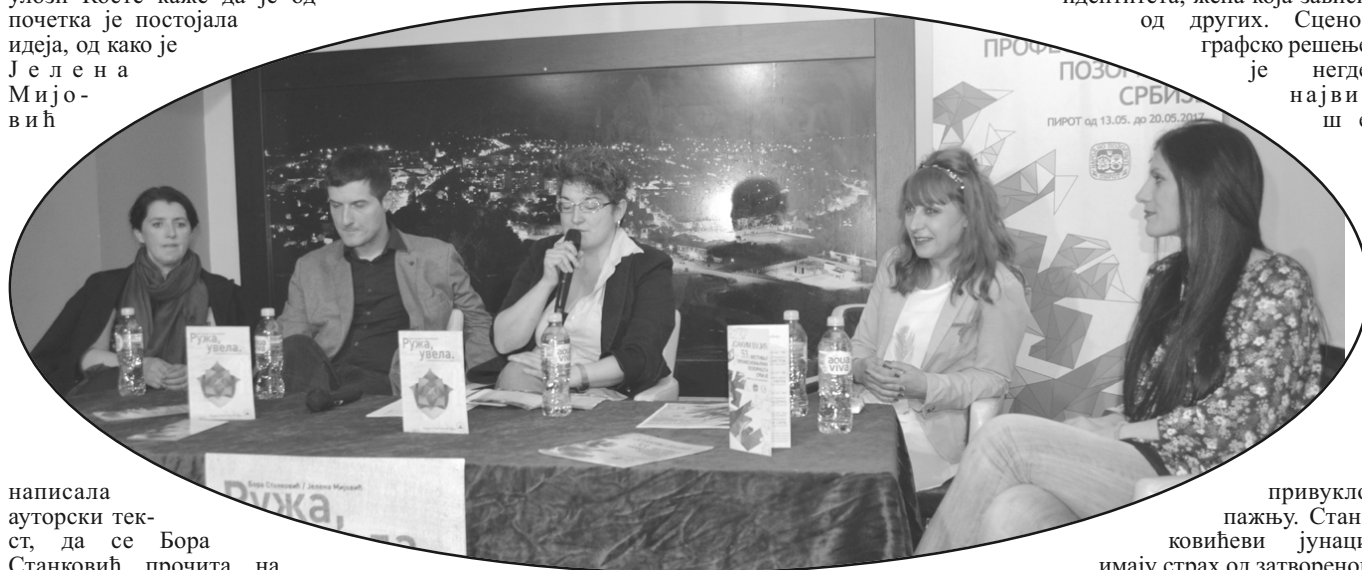
-Противтежа свих њих, она је све што они не могу да кажу па кад већ не могу онда ајде ћути и трпи. Тако је и данас. Малограђанштина као највећи проблем. У овој представи се највише бавимо проблемом малограђанштине, почев од Адике па све надаље. Адика је највећи представник. Она која нас гуши и не да нам да доносимо одлуке. Овде нема жеља ни избора. Циганка је ту и да се подсмехне и да навија за љубав и да прокоментарише све оно што други не смеју, каже Тамара Стошић.

Милица Живковић је дала детаљну анализу представе.

-Није Нешковић разбио Бору Станковића, напротив ,

одлично га је искористио и контекстуализовао. Аница, покојникова жена, жена без идентитета. То је оно на чему инсистира Бора Станковић, да је она прво нечија сестра а онда нечија жена а онда само покојникова жена и то негде одређује њену судбину, жена без имена, жена без

идентитета, жена која зависи од других. Сценографско решење је негде највише

привукло

пажњу. Стан-

ковићеви јунаци

имају страх од затвореног

простора. Значи то је та симболика,

симболика куће где се јунаци понашају онако како

би желели. Ту се дешава та љубав, где се они надају. Лик газда Младена, целог живота је радио оно што један човек треба да ради. То је тај син који ради оно што му каже мајка. Оно што је мени било интересантно, спој Станковићевог реализма и модерне. То се види у глумачком изразу у костиму. Она воденица коју врти Стана, симбол круга, као Ракићев долап који окреће. Свега има, свих симбола, сјајно решење са светлима. Ту је Станковић који све регулише кроз годишња доба, празнике. Ускрс када треба да буде срећно уствари се дешава трагедија. Није разбио Бору Станковића. Уствари нам га је одлично прочитао, управо ликом Циганке која одлично говори пре него што је удају за Циганина. Хвала вам на карасевдаху, на севдаху и што сте нас подсетили да Бора Станковић није превазиђен. Станковић нам се дешава свакодневно, на жалост. Добро је да нас неко подсећа. Станковић никада неће бити превазиђен-рекла је она.

Алекса Живковић се захвалио на мотиву љубави јер је љубави било мало више него у свим предходним представама.

Селектор Фестивала Александар Милосављевић је рекао да је Јелена Мијовић написала текст онако како би га данас Бора написао.

- Бора није поништен већ продубљен. Фасцинантно ми је било како Јелена пише о ономе што је између редова и свима је све јасно-рекао је, поред осталог, Милосављевић.

Зоран Стаматовић сматра да је релативна тема о којој се прича.

-Врање је почело са женским питањима. Допада ми се како Народно позориште Врање ради. Бора Станковић зачувао а Јелена Мијовић довршила. Не треба ни Врање ни Србија да покушава да се ослободи Боре Станковића. Поставио је добра питања, Јелена бриљантно прочитала Бору Станковића, каже Стаматовић.

Марко Петричевић наводи да Никола, лик који тумачи, није ни у једном тренутку урадио нешто без одобрења, зато га као човек и мушкарца не брани, али као глумач који носи његову улогу га брани.

ПРЕДСТАВЉЕНА КЊИГА КОЈА
ОБЈЕДИЊУЈЕ НАГРАЂЕНЕ
ПРВОИЗВЕДЕНЕ ДРАМЕ НА
АЛЕКСИНАЧКОМ ФЕСТИВАЛУ

„Првих пет“ у пратећем програму „Јоакима“

Миливоје Млађеновић, приређивач књиге „Првих пет“ каже да је књига саткана од пет драма које су награђене на Фестивалу првоизведених представа у Алексинцу.

- Обухваћено је пет фестивала на којима су ове драме победиле и интересантно је што су оне без обзира што су плод случајности не неког нарочитог бирања стилски и тематски веома сродне. Без обзира што припадају различитим националним драматургијама оне су у свом нуклеусу транзицијске драме, драме које се тичу маргиналних група, које се тичу несрећних унакажених људи, а притом у стилском погледу драме фрагментарне драматургије. Аутори су припадници разноврсних позоришних и националних драматургија: из Мађарске Јанош Хај, из Хрватске Иван Мартиновић и три писца из Србије Жељко Хубач, Радослав Павловић и Мила Машовић Николић. Међу представама је и представа Народног позоришта Пирот „Мали Геза“.

Предговор књиге је о драмском предлошку, поговор о рецепцији односно критици изведених представа са подацима о представама и њиховим извођењима на фестивалу. Књига је опремљена фотографијама са извођења представа на фестивалу.

Да ли је објављивање ове књиге била идеја још од почетка фестивала? Ако није, како сте дошли на идеју да објавите ове драме у једној књизи?

-Добро питање. Десило се сасвим случајно, лако договорено, а мислимо веома потребно и за фестивал и важно да се обрати пажња на савремену драму и прва извођења драма. Сви причамо о томе колико нам је домаћа драма важна, а у ствари још увек видимо да то није тако у пракси. Мада, ова сезона показује тај један заокрет на који је сигурно утицало Стеријино позорје које се определило да се коначно врати својим изворима, савременој домаћој драми. То је утицало да

МИЛИВОЈЕ МЛАЂЕНОВИЋ

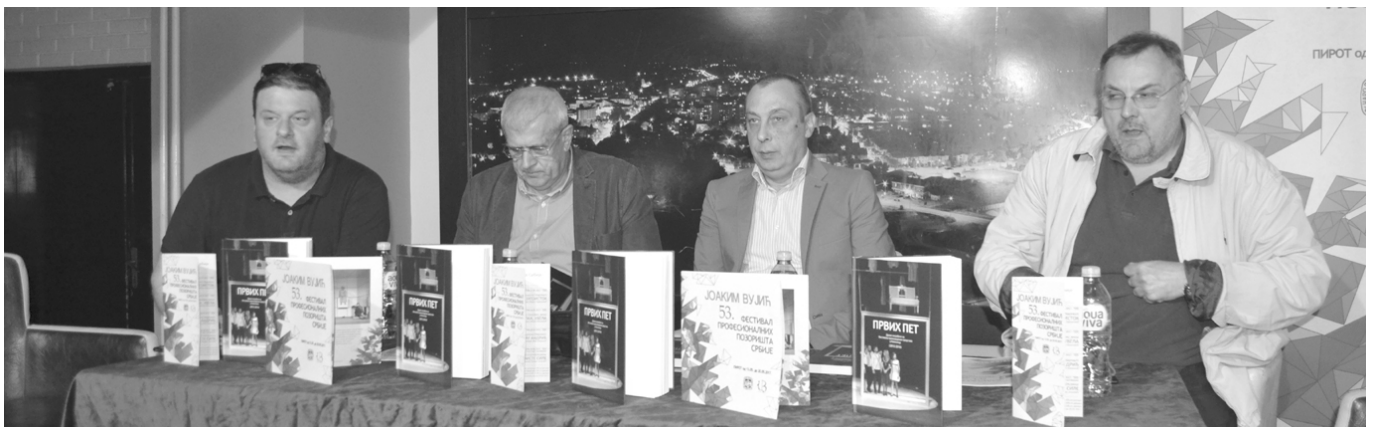
позоришта све више раде текстове домаћих драмских писаца поговато прва извођења. Фестивал првоизведених представа све то бодри, храбри и подстиче колико год је то могуће- каже Млађеновић.

Млађеновић додаје да фестивал функционише веома добро без обзира на финансијске недаће које нису ништа ново и нису карактеристичне само за њихов него за већину фестивала.

-На маргини су интересовања као што су отприлике и писци у овој земљи, као што су на крају крајева, и јунаци ових драма који су заступљени у књизи. Али, наш фестивал успешно функционише јер почива на великом ентузијазму малобројне екипе која тај фестивал конципира: од селектора Томислава Трифуновића, председника Скупштине Алексинца и преседника Организационог одбора фестивала Грујице Вељковића и свих оних који су окренути најискреније овом фестивалу. Мислим да ће бити све успешнији и да ова књига у том смислу нешто значи.

Књига носи назив „Првих пет“. Хоће ли бити других пет, трећих пет итд? -Симболичан назив за књигу предложио је селектор фестивала Томислав Трифуновић. Верује се да ће их бити. Има ту још неких идеја. У плану је да се направи и књига добитника признања Слободан Селенић. Првих пет су Сениша Ковачевић, Душан Ковачевић, Љубомир Симовић, Драгослав Михаиловић и Вида Огњеновић. То су истовремено и маркетиншки, издавачки и културолошки покрети, закључује Млађеновић.

Књига је представљена синоћ у пратећем програму „Јоакима“. Осим приређивача, о књизи су говорили позоришни критичар Александар Милосављевић и председник Организационог одбора Фестивала у Алексинцу Грујица Вељковић **Денис Ранђеловић**

РЕЧ ПОЗОРИШНОГ КРИТИЧАРА

Како се игром рађа свет

Пише: **НАТАША ГВОЗДЕНОВИЋ**

”Ружа увела” Народног позоришта ”Бора Станковић” у Врању изведена је синоћ. Редитељ је Милан Нешковић, а Јелена Мијовић је написала текст комбинујући ликове из различитих дела Боре Станковића.

Радмила Ђорђевић, Жетица Дејановић, Бојан Јовановић, Кристина Јањић Стојановић, Марко Петричевић, Саша Стојковић, Милена Стошић, Драган Живковић, Јелена Филиповић и Тамара Стошић су војска на камерној сцени која нам приповеда једну болну приповест кроз коју дува топао јужњачки ветар. Глумци на сцену рафинираном игром стварају свет-фрагилан, дубок. И погађају вас директно у срце. Јунаци су Борини и данашњи, јер они играју свесни да људски односи одређују људске животе. После се само каже - судбина. У недостатку другог објашњења. Игра се са камерне сцене шири у публику, глумци на сцену и улазе из публике, да би се пажљиво све затворило у једном интимном кругу.

Драматуршкиња Јелена Мијовић створила је ново дело настало према Станковићевим мотивима, који у себи носи снагу читавог света Боре Станковића. Страст је увек врло тамна, хтонска, недоживљена до краја.

Јелена Мијовић пише комад у које је кључ у неизреченом, а од неизговореног се умире. Или срља у пропаст.

Редитељ Милан Нешковић мајсторски тај свет гради у свој његовој вишеслојности. Ви видите и осетите породичне односе које из посесивности гуше (као што је Ацикин према унуку Кости)- Нешковић доноси на сцену читаву призму односа јаких жена које владају з сенке, спутаних и послушних мушкараца и оних неартикулисаних и пустих у својој снази. Доноси слику патријархата у којем су жртве и мушкарци и жене. Слика свет неутажених страсти које, природно, боле. Све то се на тој сцени види и са сцене силази у публику да вас посети, да вас публици узме и прогресе.

Музика која се изводи уживо без пратње употпуњује атмосферу јужњачког дерта, којем се човек може само пустити, ништа друго, док се све боји још једном нијансом ноћи. Ритам читаве представе је тачан – није брз, него дубок, сложен, пун вирову у којима наши јунаци један по један завршавају.

Сценографија Милана Нешковића маркира слике-један мали омеђен простор који тек симболом или означавањем места сугерише где смо и отвара пут сликама да их завршимо у својој глави- и ја сам видела синоћ и бунар и дуд и башту. И осетила мирисе божуре и ружа лети, ветар је по мени шибао у зимско доба, а јесен је била тамно црвена.

На представу сам дошла са очекивањима, јер сви који су је гледали су и је хвалили. Очекивања с углавном непријатељи- воде нас у разочарење. Овога пута ”Ружа увела” је моја очекивања надмашила. Свака част.

ГЛУМИЦЕ ИЗ КОМАДА ”РУЖА УВЕЛА” ВРАЊАНСКОГ ПОЗОРИШТА ”БОРА СТАНКОВИЋ”

НИШТА ОД БОРЕ НИСМО ИЗГУБИЛИ

Шесте фестивалске вечери публика на камерној сцени Позоришта видела је комад ”Ружа, увела” Позоришта ”Бора Станковић” из Врања.

**КРИСТИНА ЈАЊИЋ
СТОЈАНОВИЋ, СТАНА**

РЕДИТЕЉ НАС ЈЕ ПАМЕТНО ВОДИО

У представи ”Ружа увела” Кристина Јањић Стојановић је играла Циганку. На питање како је градила ову улогу, каже да је ово нешто другачији Бора Станковић.

- Редитељ Милан Нешковић нас је pamетно водио кроз све то, имао је неку своју замисао да радимо нешто другачије него што смо навикли на класично читање Боре Станковића. Нас је то повукло у почетку,чим смо добили текст почели смо да играмо онако како смо навикли. Међутим, он је на један виспран начин успео да то мало по мало промени. Неки су се при том мало опирали, али на крају сви су то прихватили. То јесте Бора, али Јелена Мијовић је радила драматизацију. Како време пролази, заборавим да је то Бора зато што је то рађено на другачији начин. Оно што је најбитније од свега је да је Нешковић успео да избегне патетику Боре Станковића, Врањанци и публика у другим градовима ће видети неко ново читање Боре- каже она, додајући да је и лик Стане другачији.

Додаје да пошто комад играју на камерној сцени, увек ослушкују како реагује публика и виде да ли су успели у томе што сте хтели или не.

-Уживали смо у раду. Сјајна је замисао редитеља и публика је то највеће мерило и аплауз на крају. Веома смо задовољни како је реаговала публика у Пироту а добили смо честитке и од колега- каже Кристина, додајући да следе нова гостовања ки наступи на фестивалима.

ТАМАРА СТОШИЋ, ЦИГАНКА

БОРИНА ПРИЧА ИЗ ОВОГ ВРЕМЕНА

Глумица Тамара Стошић када је у подели добила лик Циганке, каже да је била пресрећна.

- Овај лик је неко ко је ту да буде гарнир угарског живота и ове представе. И не само то. Она може да прочита на разне начине, у зависности од тога како је ви из публике посматрате и видите. Она носи живот, смрт и судбину. Она носи све оно што главни јунаци преставе од почетка до краја мисле да имају у рукама.

Сматра да је основна редитељска идеја највише речена кроз лик који она игра.

- Мислим да је она спона од почетка до краја и повезује све те слике и сцене. Овај лик је зачин, бежи од патетике, врло мудро и животно. Она је контратежа саме представе. Она је највише подсмех малограђанштине у представи. Надам се да смо успели да вам испричамо Борину причу из времена овог тренутка. Ништа од Боре нисмо изгубили већ смо само додали- каже она.

АКРОНИМ ФЕСТИВАЛА

УЗМИ СВЕ ШТО ТИ ЖИВОТ ПРУЖА

Ружа (латински *Rosa*) је род дрвенастих биљака из фамилије Rosaceae. Узгаја се због лепих мирисних цветова и до данас постоје многи хибриди и култивари ружа који се међусобно разликују по боји и изгледу цвета, мирису и постојању трнова. Постоји велики број дивљих ружа, чији се плод (шипак, шипурак) богат витамином Ц користи у исхрани и за припрему чајева. Од око 100 врста рода *Rosa* у Србији расте двадесетак. Ружа се поред своје лепоте и мириса као украсно цвеће користи у козметици, медицини и кулинарству.

Пише : Драган
Јанковић Рота

Увела ружа је била и остала симбол неузвраћене или замрле љубави, пресахле лепоте... Увела ружа је и поента омиљене кафанске песме "Узми све што ти живот пружа, јер данас си цвет, а сутра..." А "Увела ружа је и приповетка Борисава Станковића, која је први пут објављена у његовој дебитанској књизи, збирци приповедака "Из старог јеванђеља" (1899.). Као и многа друга Станковићева дела и она садржи аутобиографске елементе.

Жал за младост, Коштана, Митке, Софка, Ташана, једном речју Бора и Врање. А зна се. У Врање нема лагање. Све је то чиста и искрена емоција. А позоришта томе и служе. Да прикажу и укажу да смо сви људи од крви и меса... Са вишком или мањком емоција.

Акроним није лако писати. Поготово из дана у дан. Пресахну идеје, зафале речи, а новинарски рокови не дају време за предах. А камоли за севдах, кара севдах и опуштање. И зато се и писац ових редака осећа као и Митке кад каже: "Ништа ми није, здрав сам, а болан...". Као кад ме стегне ишијас и морам да лежим у кревету док болови не прођу. Уз констатацију лекара. **ОД ТОГА СЕ НЕ УМИРЕ, СА ТИМ СЕ УМИРЕ.**

ВРЕМЕПЛОВ СУСРЕТА „ЈОАКИМ ВУЈИЋ“

„ СЛУЧАЈ“ ПИРОТСКОГ ПОЗОРИШТА

- На Сусретима у Нишу 1978. године наш ансамбл наступио је са политичком драмом „Случај Виде Симић“ Томислав Г. Панајотовића, у режији Живорада Митровића

Комад „Случај Виде Симић“, једно је од ретких дела пиротских аутора којим је Народно позориште Пирот учествовало у званичној конкуренцији на Сусретима „Јоаким Вујић“ 1978. године у Нишу. Реч је о социјалној драми са елементима политичког позоришта.

Садржина је у то време била готово табу тема – различити аршини у третирању одговорности „обичног“ радника и руководиоца једног предузећа.

- У јакој конкуренцији (чак три позоришта приказала су тада хит- представу „Камен за под главу“ Милице Новковић), наш ансамбл оставио је добар утисак. Главну улогу имала је Видосава Тодић, а играли су и Стојан Митић, Александар Живковић, Драгица Живковић, Босиљка Миљевић... Редитељ је био Живорад Митровић-пресећа се за наш лист аутор

комада Томислав Г.Панајотовић.

Критика је, каже даље Панајотовић, била доста благонаклона у оцени дела, истичући посебно бављење темом која је задрала у тада врло шкакљиву политичку проблематику...

Наш саговорник је, иначе, и аутор монодрама „Путеви Милета Гелера“, коју је

познати позоришни, филмски и телевизиски глумац Васја Станковић изводио широм тадашње Југославије више од 400 пута. Не мањи успех имао је, почетком деведесетих, и Томислав Трифуновић са Панајотовићевом монодрамом „Слушај амо“, такође више стотина пута приказаној на бившем југословенском простору... **З.П.**